

[Sigsgaard.]

bart ikke, at en gennemførelse af undersøgelsen ville afkræfte myterne, og deri tror jeg han har ret. Jeg tror ikke, at vi på nogen måde overdriber, hvad vi siger om koncentrationen og koncentrationens udvikling inden for erhvervslivet, så jeg tror egentlig, at det ud fra handelsministerens synspunkt var klogt, at han ikke anvendte det socialdemokratiske argument.

I øvrigt sagde ministeren til mig, at hvis jeg havde overværet Industrirådets generalforsamling, så ville jeg nok ikke have påstået, at ministeren i den grad var repræsentant for den store kapitals interesser. Jeg vil ikke forsværge — eller rettere sagt, jeg er da bekendt med — at der er småoverensstemmelser mellem ministeren, regeringen og dele af industrien eller i visse tilfælde hele industrien, og jeg erkender da, at regeringen af og til kan føle sig nødsaget til — eller endda kan anse det for formålstjenligt i sin forfølgelse af indkomstpolitiske mål f. eks. — at gennemføre en prislov, der ikke virker så forfærdelig meget, eller gennemføre en udbyttebegrænsningslov, der måske slet ikke virker, og så hører vi en hel masse teatertorden fra Industrirådet. Det er da klart, at der kan være småoverensstemmelser, og der kan være teatertorden, men i de store linjer fører ministeren og regeringen konsekvent de store koncerners politik, og det har jeg givet en række eksempler på før. Der kan findes mange flere frem, og det skal nok blive gjort.

Ministeren gav selv et lille eksempel på, hvor hans sympati befinder sig, for et øjeblik siden, da han understregede, idet han næsten slog syv kors for sig, at han sandelig ikke havde nogen sympati for offentlige aktiebøger, sådan at man kunne gå hen og se, hvem der ejer aktier i hvilket selskab. For mig forekommer det ret klart, at det må være i almindelige menneskers interesse at vide, hvem der ejer f. eks. den arbejdsplads, som de selv arbejder på, eller hvem der i det hele taget ejer vores produktionsmidler. Jeg siger her udtrykkeligt vores produktionsmidler, fordi produktionen i stadig højere grad er samfundsmæssig, er vores alle sammens eller burde være det. Det er i almindelige menneskers interesse. Hvorfor er handelsministeren så imod det? Hvorfor føler handelsministeren anledning til at slå syv

kors for sig ved tanken om, at man skulle kunne gå hen og se det i nogle bøger, og ikke, som fru Hanne Reintoft i dag er nødt til det, skal slå op i „Who's Who in Europe“ og „Den blå Bog“, og hvad ved jeg, for måske at få nogle brudstykker af det mønster, der bestemmer den økonomiske udvikling i Danmark? Hvorfor er handelsministeren imod det? Hvad er det for interesser, han varetager, når han er imod åbenhed på dette område?

Han talte i øvrigt selv varmt for yderligere koncentration her i dag, altså for større økonomisk magt til monopolerne og dermed også større politisk magt til dem, for økonomisk og politisk magt kan, som allerede sagt, ikke adskilles.

I øvrigt må jeg sige, at det var ikke tomme beskyldninger, jeg kom med her om ministeren og om regeringen, sådan som ministeren kom med det den anden vej, men det er simpelt hen ministerens handlinger, regeringens handlinger, der karakteriserer ham og karakteriserer regeringen, og ikke de kønne ord, vi af og til hører om de små virksomheder og om konkurrencen, alt imens de små virksomheder dør, alt imens konkurrencen udelukkes på stadig flere områder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af arbejdsløshed inden for bygge- og anlægsområdet [af Arne Larsen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXIII) findes i tillæg A. sp. 3367, fremsættelsen i tidenden sp. 4972).